

[Arbejdsministeren.]

Denne centralisering af anvisnings- og kontrolfunktionerne må betragtes som en konsekvens af den i februar måned gennemførte forøgelse af det offentlige andel af udgifterne til arbejdsløshedsunderstøttelsen. Når hertil kommer, at det offentlige også bærer den fulde risiko for merudgifterne ved forøget ledighed, er det fundet naturligt, at staten overtager anvisningen af arbejde, og at staten får ansvaret for kontrollen med medlemmernes arbejdsløshed.

Til opnåelsen af disse formål er det nødvendigt at foretage en væsentlig udbygning af de offentlige arbejdsanvisningskontorer. Hidtil har det været således, at arbejdsløshedskassemedlemmerne i almindelighed ikke har haft alt for langt til arbejdsløsheds-kassens kontor, hvor de har kunnet få anvist arbejde eller — hvis dette ikke er lykkedes — har kunnet blive afkontrolleret med henblik på udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse. Denne service over for de arbejdsøgende må naturligvis oprettholdes. Det er derfor nødvendigt at foretage en sådan udbygning af kontorerne, at de arbejdsløse i langt de fleste tilfælde ikke får længere til anvisnings- og kontrolstedet end hidtil.

Det foreslås derfor, at der gives mulighed for efter behov at oprette afdelingskontorer. Det vil føre for vidt her og nu nærmere at redegøre for detaljerne vedrørende oprettelsen af sådanne kontorer og for konsekvenserne for de nuværende kontorer og især for kontorerne i hovedstadsområdet. Herom tillader jeg mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget og til arbejdsgruppens betænkning, der er optrykt som bilag til forslaget. Kun skal jeg nævne, at det er tanken at oprette afdelingskontorer (af forskellig størrelse) i en sådan indbyrdes afstand, at der normalt ikke vil være mere end 5-10 km for den arbejdsløse at tilbagemlægge for at komme til anvisnings- og kontrolstedet.

Overgangen af anvisnings- og kontrolfunktionerne til arbejdsanvisningskontorerne bliver dog ikke fuldstændig. Som bekendt foreligger der særlige problemer for visse fagområder. Disse problemer har været overvejet af arbejdsgruppen, der finder, at det vil være nødvendigt som en overgangsordning at lade anvisning og kontrol for-

blive i visse arbejdsløhedskasser. Det drejer sig om det fagområde, der er omfattet af arbejdsløhedskasserne for sømænd, søfyrbødere og sørestaurationernes personale, for så vidt angår København og de øvrige steder i landet, hvor kasserne driver arbejdsanvisning, og om den del af bageri- og konditoriarbejdernes fagområde, der er dækket af den nuværende overenskomst mellem Bageri- og Konditoriarbejdernes Forbund og Københavns Bagerlaug.

Regeringen er enig heri, og der er derfor i lovforslaget medtaget en bestemmelse, der giver mulighed for en særordning, for så vidt angår ledighedskontrollen, og ligeledes er der i forslaget til lov om privat arbejdsanvisning, som jeg skal komme til om lidt, åbnet mulighed for særordninger for arbejdsanvisningen.

Under udvalgsbehandlingen i februar måned i folketinget af forslaget om forhøjelse af ydelserne i henhold til arbejdsløshedsloven m. v. blev der rejst spørgsmål om udvidelse af arbejdsanvisningens hjælpemidler til at fremme arbejdskraftens bevægelighed. Det drejer sig om rejsehjælp, flyttehjælp, hjælp til dobbelt husførelse og hjælp til fremskaffelse af bolig.

Også dette spørgsmål har været overvejet af arbejdsgruppen, der er fremkommet med forslag om forskellige forbedringer i den bestående ordning. Disse forslag har regeringen kunnet tiltræde.

Ydelserne bliver for forsikrede vedkommende i dag i et vist omfang udbetalt af arbejdsløhedskasserne. Anvisningskontorerne udbetaler disse former for hjælp til ikke-forsikrede og til forsikrede, som er medlemmer af kasser, der ikke har vedtaget at yde hjælp af denne art. Dette foreslås ændret, således at det i alle tilfælde er anvisningskontorerne, der udbetaler rejsehjælp, flyttehjælp, hjælp til dobbelt husførelse og hjælp til fremskaffelse af bolig.

Det foreslås samtidig, at ydelserne, der i dag er af forskellig størrelse for forsikrede og for ikke-forsikrede, fastsættes til samme beløb til de to grupper. Det formål, der tilstræbes med de omhandlede ydelser: arbejdskraftens bevægelighed, bør jo tilgodeses ligeligt for alle i samfundet, der er nødt til at finde sig i de ulemper, der opstår, fordi der ikke er arbejde at få på hjemstedet.